Müslümanlar İçin Hâricîlerden Daha Şerli Bir Topluluk Olmamıştır

Müslümanlar İçin Hâricîlerden Daha Şerli Bir Topluluk Olmamıştır

Sahâbenin, Hâricîleri tekfîr etmediklerine delâlet eden hususlardan biri de, onların arkalarında namaz kılmalarıdır. Abdullah b. 'Umer ve sahâbeden başkaları Necdetu'l-Harûrî'nin arkasında namaz kılarlardı. Onlarla konuşur, onlara fetvâ verir ve bir müslümanın diğer müslümana hitâb ettiği gibi onlara hitâb ederlerdi. Nitekim Necdetu'l-Harûrî bir kişiyi gönderip de bazı mes'eleler hakkında soru sordurduğunda –ki hadîsi Buhârî'dedir.[1]- Abdullah b. Abbâs cevaplamıştı. Nâfi' ibnu'l-Erzâk'ın meşhûr sorularını da cevaplamıştı. Nâfi' onunla bazı hususlarda –iki müslümanın tartışması gibi- Kur'ân ile tartışıyordu.

Bu hususta Müslümanların tutumu hep böyle olagelmiştir. Onları, Sıddîk radıyallahu anh'ın kendileriyle savaştığı kimseler gibi değerlendirip de mürted olarak kabûl etmemişlerdir. Hâlbuki Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem sahîh hadîslerde onlarla savaşmayı emretmiştir. Tirmizî ve başkalarının Ebû Umâme'den rivâyet ettikleri hadîste[2] onların, "Gök kubbenin altında öldürülenlerin en şerlileri" olduğu ve "[Gök kubbenin altında] öldürülenlerin en hayırlısının da onlar tarafından öldürülen" olduğu rivâyet edilmiştir. Bu hadîs onların, Müslümanlara başkalarından daha şerli oldukları anlamına gelir. Çünkü hiç kimse -ne Yahûdîler ne de Hıristiyanlar- Müslümanlara onlardan daha şerli olmamıştır.

Onlar, kendilerine muvâfakat etmeyen her müslümanı öldürmeğe çalışmışlar, müslümanların kanlarını, mallarını, evlâdlarını öldürmeyi helâl görmüşler ve onları tekfîr etmişlerdi. Cehâletlerinin büyüklüğünden ve saptırıcı bid'atlarından dolayı bunu Allah'a yaklaştırıcı bir dîn edinmişlerdi.

Bütün bunlara rağmen, sahâbe radıyallahu anhum ve onlara ihsân ile tâbi olanlar, onları tekfîr etmediler. Ne onları mürted olarak gördüler, ne de sözlü veya fiilî olarak onlara zulmettiler. Bilakis onlar hakkında Allah'tan çekindiler ve onlara karşı adâletli bir tutum takındılar. Şîa, Mu'tezile ve bunlardan başka bid'at ve hevâ ehlinden diğerleri için de böyledir.

O hâlde her kim yetmiş iki fırkanın tümünü tekfîr ederse, Kitâb'a, Sünnet'e, sahâbenin ve onlara ihsân ile tâbi olanların icmâsına muhâlefet etmiştir. Bununla birlikte yetmiş iki fırka hadîsi Sahîhayn'da değildir, İbn Hazm ve başkaları da bu hadîsi tad'îf etmişlerdir. Ancak, ondan başkaları da hadîsi tahsîn ve tashîh ederler. Nitekim Hâkim ve başkaları hadîsi tashîh etmiştir. Sünen sahipleri de rivâyet etmişlerdir. Hadîs, birden çok tarîk ile rivâyet olunmuştur.[3]

"Yetmiş ikisi cehennemdedir, biri cennettedir." buyruğu, Yüce Allah'ın şu buyruklarından daha ağır da değildir: "Yetimlerin mallarını haksızlıkla yiyenlerin, yiyip de karınlarına doldurdukları ateşten başka bir şey değildir. Yakında çılgın bir ateşe gireceklerdir." [Nisâ, 10] "Her kim bunu, haksızlık ve düşmanlıkla yaparsa, yakında onu ateşe sokacağız. Bu Allah için çok kolaydır." [Nisâ, 30] Bunu yapanın cehenneme gireceğini serâhaten beyân eden diğer nasslar da buna örnektir.

Bununla birlikte, tevbe etme imkânından veya kötülüklerini silecek iyilikleri bulunabileceğinden ya da musibetleri Allah'ın onun hakkında kefâret kılmasından ve bunlardan başka daha önce geçen sebeplerden dolayı muayyen bir şahıs için cehennem şahitliğinde bulunmayız. Bilakis, Allah'a ve

Rasûlüne zâhiren ve bâtınen îmân eden, hakka ve Rasûl'ün getirdiğine ittibâ etmeyi kasd eden kişi hakkı bilemeyip de hata ettiğinde, Allah'ın onu mazûr görmesi, bilerek ve kasıtlı olarak günah işleyene nisbetle daha evlâdır. Çünkü böylesi âsidir ve hiç şüphesiz azâba mustehaktır. Ama diğeri günah işlemeyi kasdetmemiştir, aksine o sadece hata işlemiştir. Allah ise bu ümmetin hata ile ve unutarak işlediklerini affetmiştir.'

Şeyhulislâm Ahmed ibnu Abdilhalîm ibnu Teymiyye el-Harrânî (vefâtı: 728 hicrî) Minhâcu's-Sunneti'n-Nebeviyye fî Nakdi Kelâmi'ş-Şîati'l-Kaderiyye (5/247 ve devamı) Tahkîk: Dr. Muhammed Reşâd Sâlim

---

[1] Müslim (1/1444-1445); Ahmed (1967, 2235, 2685, 2812, 2943). Hadîsi Buhârî'de bulamadım. (Muhakkik'in dipnotları ihtisâr ile tercüme edilmiştir.) [2] Tirmizî (4/294). [3] Ebû Dâvûd (4/276); Tirmizî (4/134).